

 It is today, yet it has!

UHLIK

2.

11 Jan 1982

Winter State Edition, S.S.A.F.

JE TO TAKOVĚJ ZAČAROVANEJ KRUH. My chceme dělat časopis, kterej by lidi brali, kterej by se líbil. Pochopitelně jsme museli nějak začít, takže jsme paběrkovali v materiálech a prvotisk slepili z toho, co jsme doma našli. To mohlo vést k tomu, že když ho dostali do rukou různý pescei a ty, jak já říkám - početatný trampí - byl s letným pohlednutím založen mezi štosy podobných, zatím určitě lepších, Toulaveč, Dýmá, Sem-tamě atd.

Vo co de. Rádi bychom dali do kupy list se širokým publikačním záběrem, s variabilní podobou podle okamžitých potřeb, s možností širokých hádek /používám místo pochybného "diskusí"/ v krátkým časovým rozmezí, o čemž pravda nesvědčí odstup č. 2 od prvního; ale dále by se to tak dělat. Potřebujeme jediný: nějaký ty dopisy, protože nemůžeme být všude. Články, polemiky, názory a cokoliv podnětného. Pak teprv můžeme plnit svůj účel. Pak bude užlík něco nového, co je potřeba, a ne jen jeden z mnoha, kterej by byl dobrej akorát k tomu, že hoří.

Fenik

I n t e r v i a

Na baržidli hvězd H A B I D A N Ě K

abytost roznášeli. Sovršili jsme s Habim, a kaze-
tka nevlastnice, na papír seznamovali pouze
heslovité poznámky. Z těch jsme pak, při dobré
paměti, sestavili rozhovor. A ten jsme posléze
ztratili. Než byla ztráta odhalena, uplynulo pár
pátků a paměť nebyla již tak dobrá. A protože si
netroufáme něco svévolně vymyslet, uveřejňujeme
radši jenom ty poznámky. Prosim, Habi.

Ahoj, Habi.

Já si budu muset pořídit tiskovýho stašá.

Čejtiš se jako...?

Veď každýho něco. Jako majitel novýho bytu, mo-
mentálně.

Ješ populární.

Sam zurt stejnej. V ty melodii? To smetiště Holt
nebylo tak velký. Věk náhody. Padlo to na mě. Voni
se snad domlouvaj.

Znacení?

Vodněš.

To jsem si myslela.

Mělas fikt. Teg ti to nevěřim.

Porta? Stýskání lepší. V mých věcech něco potlou.

Ivy texty se dostávají do deloví, jsou parodie...

Boni podstatný. Jestli si to budou zpívat po 10

letech... Nevadí mi to.

Mikay? Jo, Hudebníky šify. Když každá sloka začíná
Ten, kdo. Běžáku pamatovat, znej.

Vandry?

Korát na skály. Měda? Briv sam lezil než vandrák.

15 let - 1962 začal. Protože Hostýnsky - skály.

Palčiny - skály. Logicky táhne. Nativko. Jak se

stárne, zoudří, postupně organizovat. Po 10 lé-
tech. Se výkonemní třída.

Organizovanéj tremping?
Taky ne výkonostní třída. Kopce mi nic neříkaj.
Rekreační pochození. Neuznávám ortodoxy.
Zimní spaní. Není podstata.

Kde je?

Abych se cítil příjemně. Většinu to baví. Zima
je drsnější. Ale jsou, který to dělaj, aby to dě-
lali, aby mohli říct: tohle jsou letnáci, ten
Wabi je letnák.

Kdy pod širákem?

Letos v zili. V Moravskéjch Budějovicích, na z
chodníku. Vysadili mě před barákem, ty s klíčkem
měli dojít za hodinu. V tom stavu i za dvě. Spa-
cák jsem měl, -5°C, 3 ráno, tak jsem se uložil.
Mezi podezdívku a lucernu.

Připadáš si jako starší generace?

Každěj starěj jak se cejtí. Písničky generační
záležitost. Starěj akorát na diskotéce. Ale tam
se člověk cejtí starěj už po vojně. Nejsem starěj.
Jenom už se začínají hlásit choroby.

oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo oo

Já jsem já

Čelo přeškrtnuté pruhem z kůže
a svět sbalený do rance...
Kdo chce určovat, co se hodí pro věk
a stav, který mám v občance?
Já jsem já!

- a druhý takový člověk
na světě není a být nemůže.
Chci jít a planout

a třeba uhořet,
než bych se v něčích stopách vlekla.
Nechci být řekou, která vtekla
už poslední svou kapkou do moře.

Tapi

(2. místo v poezii pokročilých, Trapsavec 82)

Chceme na našich stránkách zveřejňovat poezii
zavedených trampských autorů, což si žádá jedno:
aby nám dotyční poslali příspěvky. Nebudu niho-
ho jmenovat, ti, co jsme s nima mluvili, už vě-
děj, o koho se jedná, a ostatní si to mohou taky
vzít osobně. Poměrně radostná je spolupráce s
jednou z oceněných na letošním Trapsavci - Dali.

-f-

BEZ NÁZVU Dali

Ukládám si do paměti
poznání
kde končí svět
A kde začíná
Strádám barvy
o kterých malíři ještě nevědí
A nebo které nechtějí znát
Šetřím si do prasátka
dny
kdy je zima nejmenší trojitá
a slova
která se nepodobají básním
a vyhýbají se zdaleka
báječným veršům
předkládaným na Národní třídě
ve vinárně Viola
A pro všechny případy
v lahvičce na léky
schovávám
pár doušek ticha

Přijeli jsme a viděli. Vítězili jiní, to už tak bejvá. Nemyslím v hudební části week-endu, to je ostatně naše chyba, že jsme se nezúčastnili co přispěvatelé. Narážím tím na milé přivítání tábořských strážců bezpečnosti národa, resp. státu, jejichž ochota sahala tak daleko, že některým z nás dokonce nabídli pohoštění s noclehem. Nemluvě o dojemné starosti o naše zdraví, kdy nám dokonce i zavazadla prohlédli, jestli snad nám tam nějaký diversant v nestřežené chvíli neumístil třeba výbušninu, která by nám mohla nečekaně ublížit. Bohužel naše vděčnost může být pouze neadresná, neboť se nám soudruzi jaksi opominuli prokázat. Pokud chce někdo tvrdit, že jsme hnusně zneužili dobrodiní a měli jsme slušně odmítnout, odpovídám: nemohli jsme. Proč, o tom nebudu psát, jen tolik, že předpisy jsou jedna věc a praxe holt věc druhá.

O vlastním festivalu jsme si posléze doma povídalí s Tapinou, natáčeli a vybrali některé postřehy, jež vám předkládáme.

Fenik

- T: Říkal jsi něco v tom smyslu, že Jistebnice nesplnila tvoje očekávání.
 F: To je tím, že jsem měl o pořadu jinou představu. Jel jsem na "setkání vrcholný úrovně" s tím, jaká to bude špica, že tam budou netoliko trampský písničkáři, ale, když ne Merta, tak aspon Pepa Nos, z trampských pak třeba Ryvolové...
 T: Uprímně řečeno, byl to III. ročník, moh tam někdo bejt. Před dvěma roky tam nikdo takovej nebyl, kromě snad rešetláka. Ale mně to pechybí, tyhle lidi můžeš vidět jinde. Předlonská a letošní Jistebnice byla tak zhruba stejná. Letos snad trochu folkovější, nebo aspon to kvalitnější bylo z folkový linie. Dost věcí se mi líbilo.
 F: Ale takovej ten kvalitní folk tam právě nebyl.
 T: Je fakt, že to, co dělá písničku písničkou, melodie, u toho folku občas zapláče. Snaží se to nahradit poetickéj text...
 F: Často ten text snad něco říká autorovi, v mnoha

případech chce vypadat na úrovni tím, že je mu co nejmín rozumět. Ovšem u lidí, co v J. vystupovali, tohle nebezpečí většinou nebylo, třeba to upřímně řečeno často neměli. O tom, že by texty byly skutečně kvalitní, nemluvě. I když pár jich tam bylo! Jinak ale většinou textíčky, kterejch he plno.

T: V tom s tebou nesouhlasím. Na mě udělali opačnej dojem. Chtěj něco říct, ale většinou to buď říkaj blbě, nebo by bylo potřeba poslechnout si písničku víckrát, což už je mínus, když poprvé nic moc neřekne.

F: No dobře, ale že by mě něco přímo nadchlo, to ne. Chápeš, abych měl pocit, že zařvat a zatleskat skutečně musím.

T: Takhle bych to asi řekla taky. Aby se ve mně něco sevřelo, jásalo, to tam fakt nebylo.

F: A když už mě to nenadchne, tak by to mělo aspoň x zaujmout. Ale toho tam taky až tak moc nebylo. I když třeba ten kluk z Vysočina patřil k těm asi pěti, co uměli zpívat, a navíc to aspoň byla sranda.

T: Stavěl srandy na tendenčních věcech. Dobrý to bylo, ale nekomplikovaný. Werich to není... Taky nemůžeme po každým chtít, aby byl Werich...

F: U Petříčka hodnotím tu "Proti všem"; když se někoho dotkla, asi měla proč. Fakt je, že on mezi těma lidma téměř zářil.

T: Byl dost originální.

F: Uměl hrát a texty měly i něco do sebe.

T: Měl nezvyklej projev, ale prospělo to.

F: Ve spojení s jeho zjevem...

T: Já jsem se ale nejvíc cejtla doma v ~~xxxxxxx~~ písničkách Bohouška. Textově znám i lepší, ale byly výborný. Zpěvem tam vynikla, z holek určitě hrála nejlíp. A musím ocenit Čáru. Osm hodin na pódiu, a furt měl šmrnc.

F: I když si tam nemoh dovolit to, co je o něm známý.

T: Von úžasné dokáže balancovat na té hranici a neespadnout. Nesporně i on přispěl k tomu, že tam byla jiná atmosféra, než bejvá na jiných festivalech, koncertech, pravidelnejch pořadech.

- F: Charakter by se neměl měnit. Ono to vypadalo, jako že kritizujeme nízkou úroveň, ale my ty lidi neztracujeme. Oni musejí mít možnost někde veřejně vystoupit, otrkat se.
- T: Tohle taky. Ale pro mě osobně je zajímavý zjišťovat, kolik je pozeruhodnějších lidí, který chtějí říct něco svého po svém. I když to není zrovna Hrabě nebo Beethoven.
- F: Já jsem jen zvědavý, kolik lidí se ozve, ať jim ukážeme, jak se to dělá. To není poslání kritiky. My to teoreticky rozebereme...
- T: Ale dyt my nakonec můžeme ukázat - hele třeba Fleky nebo Wabiho Ryvolu, tak se to dělá.
- F: Prostě přes to všechno, co jsme nakecali, si myslím, že v Jistebnici bylo fajn a že napřesrok pojedou zas.

oooOOOooo

Zapsáno u Jacka 10. IV. 1982

PIFÍK /u lahvinky červenýho/

Asi jsme banda volů
mezi nás ubohý voly
každej nemůže
vono to totíž bolí
noha se namůže
A volí-li někdo mou stezku volí
většinou cestou zvolí
voklikou zpětnou cestu k městu

wwwWWWwww

Cimbura: Brdy... Brdy... Brdy...
Qasinka: A do brdele!

PEGASOVO KOPYTO
)))))))))))))))))))))).((((((((((((((((((((

I do druhého čísla se našel odvážlivec, který nám pohodil v plen své dílko. Jeho rozhodnutí, pravda, bylo podpořeno určitým množstvím požitého saké, což však nic nemění na tom, že je zde K u b a a jeho

TAK CO PANE KRITIKU

Četl jsem básně
co ji pan kritik pochválil
je prý mladá burcující
dávšak o myšlenku nezavádil
jen o slova pěkně znějící.

Jste asi patřičně vzdělán
pane kritiku,
když chválíte jen slova
a nehledáte myšlenku.

Já vím,
vy chcete říci
abych já nic nehledal
že mi jen stačit má,
že je to básně
v RP chválená.

Tak tohle je básně - kritika. No - spíš kritika než básně. Na rozdíl od kritisované básně tato není v RP chválená, ale ani v Uhlíku moc chválená nebude. Ne že by v ní člověk nezavádil o myšlenku - to jo. To spíš nezavádí o slova pěkně znějící. A ono zavádět v básni o slova pěkně znějící není zas až tak špatný... I když myšlenky většinou dávám přednost. Nesmí být ovšem tak polopaticky podaná jako tady.

TAPI

V minulém čísle (tedy v jedničce, abyste zbytečně nelistrovali) jsem v rubrice Pegasovo kopyto vyjádřila názor, že nikdo nezačíná svou literární kariéru básní o bolavém palci u nohy. Fenik, jehož cílem je vymykat se a bořit tradice, pak strávil několik hodin s postupně ohryzávanou tužkou v ruce, aby pak prohlásil: "To je taky houby téma, na to se nedá nic napsat, dej mi náky jiný!" "Vepřový nožičky," plácla jsem. Proběhlo několik dalších hodin pokusu s týmž výsledkem. Ale pak (asi po dvou měsících) přinesl tohle:

P a l e c a n o ž k a

Pro kousek flastru šel bych světa kraj!

Byl pozdní večer - první máj

a já šel, chlapeček bosý

po parku, když tu mě cosi

za kabát drapne.

Je mi to trapné,

neb nevím, mám-li snad pozdravit?

Pozvolna ztrácím klid,

plně tak kalhoty.

Vzpomínám na boty,

jež nyní nebrání

kousání, trhání

nožek mých úživných.

Pak ticho - jen můj vzdych

provází zdrhání

kopýtek prasečích. /Fenik/

Ano, tak se mi to líbí. To je aspoň báseň! Pravda, poněkud vyumělkovaná, ale to asi proto, aby to vytvořilo rovnováhu s námětem, který je ostatně na celém díle to nejcennější, že? Jinak hodnotím především první tři řádky, které jasně hovoří o sepětí autora s národními klasiky.

P.S. Jo - a kde máš ten palec??? /Tapi/

si přečti - to je špica - to si přečti - to je

KURT VONNEGUT ml.: G r o t e s k a

Tohle je anekdota o mém bratrovi, která by se s drobnými úpravami mohla pravdivě vyprávět i o mně:

Bernard pracoval nějaký čas ve výzkumné laboratoři společnosti General Electric v Schenectady ve státě New York, kde také objevil, že jodidstříbrný může z jistých druhů mraků vyvrážet sníh nebo déšť. V laboratoři měl ovšem senzační nepořádek a nemotorný návštěvník mohl zemřít na tisíc způsobů, podle toho, kde by zrovna škobrtnul.

Společnost měla bezpečnostního referenta, který málem padl do mdlob, když tuhle džungli lapáků, tenat a nášlapných pastí uviděl. Strašně bratra seřval.

Můj bratr si poklepal prsty na čelo a řekl mi tohle: "Jestli si myslíte, že mám v laboratoři bordel, měl byste vidět, jak to vypadá t a d y."

X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X-O-X

Ješus na zdi (aneb Odslechnuto u Synáků doma
nebo Tapinou jinde)

"To jsou náhodou dobrý hodinky! Vždycky mi je do-
bře opravili... za ten rok, co je mám...bodejž
taky ne, když na to měli pokaždý tři měsíce!"

Martínek nad večerí nadšeně: "Maminko, budeme těm
klobásám říkat vojenský, když jsou zelený!"

Kuřácká debata. Buldok: "Co je to proti Košovi,
kteří kouřili nožičku vod houby."

"Cože??? Vod jaký houby?"

"Já nevím, jakou značku."

Je to jen pouhá svévolnost
chtít něco dělat. Bratře, zívni!
Máme se rvát snad za volnost?
Vždyť je to pojem negativní.

Že to kdo myslí z nadšenců
pro volnost vážně, nezdá se mi.
Jinak by tolik mláďenců
těch nesesedělo za mřížemi.

V žaláři dobře taky je,
jistě však volněji je venku.
Člověk si večer vypije
po denní zahálce svou sklenku.

Za seb a pak za chudé
já piju. Proto piju více.
Však dlouho ten pít nebude
komu se staví šibenice.

Na světě všechno k dobru je:
ten mívá v kapse nouzi o hřeb,
kdo za svobodu bojuje,
oběšen laciný má pohřeb.

Čs spisovatel, KPP, Praha 1974,
Fr. Gellner: Radosti života

+++

Tapi: Stejně si myslím, že Gellnera ta jeho ge-
nerace nemohla ještě chápat.

Jim: Že teprve teď pro nás je současnej.

T: Dokonce bych řekla, že my mu teprv začínáme
rozumět.

J: Jo, má ještě předstih. Už mu holt šlapem
na paty.

=====

Jak budeme dneska pracovat, tak budeme zítra
unavený.

Aby poslední stránka, byť určená zejména při tiskách, nezela příliš provokativní prázdnotou, neboť koneckonců za své těžce vydržené poštovné máte nárok na plnohodnotný kulturní zážitek, dovoluji mi, abych vyjádřil své hluboké uspokojení nad tím, že dvojka konečně vyšla.

Jelikož je nutno, aby tento konečník dosáhl kvalit úvodníků v denním tisku, jsem nesmírně rád, že mohu ještě ve stručnosti pohovořit o problému bezesporu závažném, jímž je skutečnost, že se papír přece jen neodvratně dotáčí ke spodnímu konci.

Bylo lze řešit samozřejmě i širším řádkováním, leč mohli byste se oprávněně cítit podvedeni.

Feník

=====

UHLÍK - Shimice State Edition, S.B.O.R.

Redakční trojúhelník: Riki, Tapi, Feník

Vychází občas

=====